

Ni hi havia una vegada, ni fa molts i molts anys. Els contes comencen així, però això no és un conte, sinó una història completament certa. No sabem si es va escriure mai, ens ha arribat de boca en boca, d'avis a nets. Fins i tot, si es va escriure en algun moment, «aquest moment» deu ser tan antic, que potser el text es va perdre en l'interminable viatge de la Terra dins la nit dels temps.

Tingué lloc quan algunes de les criatures del món no tenien només una forma, sinó que canviaven d'aspecte i de mida segons les circumstàncies. El sol brillava lluminós en tota l'extensió de la terra i la Muntanya Negra encara no n'havia rebut el nom. Era un indret fèrtil com un jardí ben regat, meravellós com una poncella florida i tan gran que s'estenia més enllà d'on arribava la vista. Aquest indret es deia Genet.

Allí, un matí, així de sobte —que és com solen començar aquestes coses—, el regne de les serps va declarar la guerra al reialme dels llops. La causa, el rapte de la princesa Gilan, filla de la cèlebre i valerosa Sahmaran, reina de les serps, per part d'en Kurt, l'hereu al tron dels llops.

En aquell temps, Genet es dividia en tres regnes: el dels homes, el més gran i el més poderós de tots, que estenia el poder sobre valls, llacs i rius; el regne dels llops, que governava les muntanyes, i el de les serps, que dominava tot el que s'amaga

sota terra. Tots tres regnes conviuen en harmonia, mai s'havien fet la guerra i sempre havien estat aliats a l'hora de combatre els enemics d'altres indrets.

Tanmateix, de vegades passen coses que capgiren el món, canvien els costums i els amics esdevenen enemics. I el rapte de la Gilan per part d'en Kurt va fer que —si més no per unes hores— el món es capgirés. Ell era corpulent, fort, valent i obstinat. Ella era delicada, intel·ligent i agosarada. S'assemblava molt a la mare, la reina Sahmaran, llegendària per la seva saviesa, però encara era petita per ser com ella.

Molts anys abans, la reina Sahmaran, quan encara era princesa del país de les serps —un país tan petit que cabia dins d'una gran cova, però amb un exèrcit tan valent com la seva princesa—, havia ajudat en Kral, el primer rei del país dels homes, que aleshores regnava sobre tot Genet, a vèncer els seus enemics i estendre'n els dominis sobre les interminables planures d'aquell territori. Així, a cops d'espasa, Sahmaran va aconseguir el regne subterrani, perquè el rei Kral l'hi va concedir per ser-li aliat en la guerra i per la seva valuosa ajuda.

La Gilan pujava sovint al país dels homes, hi anava de passeig, es trobava amb les amigues i hi nedava als estanys i als rius. En canvi, evitava la muntanya: els caminois abruptes i costeruts, irregulars i plens de pedres, la cansaven.

Un matí que les valls resplendien sota la llum del sol amb un verd intens i les aigües eren blaves, la Gilan va sortir al món superior com solia fer i, per primer cop, va tenir el desig de pujar a la muntanya, a beure l'aigua de les fonts i a contemplar el paisatge de dalt estant. Va agafar una drecera i al cap de poc va arribar esbufegant a una cabana construïda damunt d'una

enorme penya. Va parar l'orella: ningú! Va trucar a la porta, al principi amb cura, després amb més decisió, però no va obtenir resposta. Va obrir la porta indecisa i va veure que era la llar d'un pastor amb els brocs per a la llet, els gaiatos i les esquelles del bestiar penjats del sostre. Va sortir sigil·losament i després de beure aigua a la font a tocar de la cabana, va començar a baixar pel coster. De sobte, una llebre va saltar de dalt d'una alzina.

—Ei, noia, què hi fas per aquests verals? —li va preguntar amb sorpresa.

—I tu què n'has de fer? —va gosar respondre la princesa.

—No res, però em sembla estrany veure una noia del país de les serps al llindar del regne dels llops.

—No soc qualsevol noia del país de les serps. Soc la princesa de les serps en persona! —va respondre la Gilan orgullosa.

—D'acord, però no cal que cridis tant! —digué la llebre abaixant el to de la veu.

—Per què? He de témer algú?

—A veure, estimada princesa, filla de la cèlebre reina Sahmaran. Dedueixo que no saps que les fronteres del regne dels llops no es travessen així com així. Per passar-hi, els estrangers, han de declarar primer el nom a l'entrada, en cas contrari se'ls deté.

—Al regne dels homes no existeix aquest problema. Hi entro i surto quan m'abelleix.

—Cada reialme té les seves lleis, filleta!

—I tu? Què hi fa una llebre per aquí?

—Caram de noia, no entens res de res! Les llebres som vasalls dels llops. Això, tampoc no ho saps?

—Vassalls? Què vol dir vassalls?

—Em sembla increïble que, sent qui ets i amb els estudis que deus haver fet, no ho sàpigues! Una vegada, estimada princesa, ara fa anys i panys, els llops, que dominaven els cims de la muntanya, van atacar el meu país, que s'estenia pel vessant, i el van ocupar. Des d'aleshores les llebres som vassalls dels llops, o sigui, els seus esclaus: dit en poques paraules, ells manen i nosaltres servim. Fem la seva voluntat en molt poc temps, perquè som ràpides de potes i acabem la feina en un tres i no res.

—Quina sort que tenen els llops de tenir-vos com a esclaus!

—Sí, i que desgraciades nosaltres que els tenim com a amos!

—Per què? Son uns amos dolents?

—No especialment, però no deixen de ser amos i nosaltres els hem d'obeir.

—Perdona, no en sabia res. No em dedico a la política!

—Doncs fas malament! Ets la filla d'una reina, i a més famosa per governar amb justícia. Algun dia heretaràs el tron de la teva mare. Per això has d'aprendre a reconèixer l'amic de l'enemic, aprendre a establir pactes que convinguin al teu país i a descartar propostes que el perjudiquin. Has d'adquirir la prudència que et permeti administrar com cal la vida dels teus súbdits, entendre'n les necessitats i intentar satisfer-les. En definitiva, has de defensar sempre la justícia castigant els injustos i premiant els justos. Aquesta és, doncs, la principal qualitat que han de tenir tots els que ocupen un lloc de poder en el món.

—Recordaré les teves paraules —va dir la Gilan pensativa, i ja era a punt d'anar-se'n quan, tot d'una, va preguntar—: Per cert, de qui és aquesta cabana?

Edició original en grec:

Γιλάν, η περιγίπισσα τωνφιδιών

© 2016 για το κείμενο, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και Μαρία Σκιαδαρέση

© del text: Maria Skiadaresi, 2018

© de la traducció: Montserrat Franquesa Gòdia i Joaquim Gestí Bautista, 2018

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2018

C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: novembre de 2018

ISBN: 978-84-1303-035-7

DL L 1.223-2018

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

◀ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.